

[Hanne Reintoft.]

vi skal til noget sådant, og jeg vil meget indtrængende henstille — det gælder både det ene og det andet lovforslag — at man virkelig overvejer at trække dem i sig igen. Der må kunne findes andre løsninger.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg har jo ikke megen anledning til at takke oppositionens ordførere for de bemærkninger, der er sagt her i dag. Men jeg synes alligevel, det må være rimeligt at understrege, at man i 1947 indførte en bestemmelse, som var begrundet med, at ældre formodedes at have et særligt behov for hjælp, men at der siden da, som det er anført fra forskellig side, er indført hjemmehjælpsordninger, som netop dækker det samme behov.

Man får af debatten her i dag indtryk af, at fordi man nu vil prøve at fjerne dette tillæg for dem, der i fremtiden bliver 80 år, rokket der ved hele vores indstilling over for de gamle. Fru Hanne Reintoft var nærmest inde på, at vi ikke mere respekterer deres forhold. Man kunne, når man hørte det, næsten tro, at der var tale om, at man ville berøve de ældre deres pension. Det er der jo slet ikke tale om.

Det må også understreges her, at efter at vi har indført dette alderstillæg, har vi også indført den fulde folkepension. Derfor er det for stor en forenkling at sige, at det tillæg, der gives til mennesker, som fylder 80 år, specielt er til fordel for dem, der slet ikke har noget ved siden af. Det er ikke tilfældet.

Hr. Kjær Rasmussen og hr. Bundvad talte vist også om, at dette simpelt hen ville betyde, at nu ville der være flere, der var tvunget til at tage ophold på plejehjem. Disse dimensioner er ikke rigtige. Man må have lov at henvise til, at hvis ældre, enten de nu er over eller under 80 år, har brug for hjemmehjælp, skal de ikke betale noget, hvis de kun har folkepensionen, og har de indtægter ved siden af, skal de erlægge en beskeden betaling. Men det væsentligste her er, at vi har skrevet i vore cirkulærer til kommunerne, at normalt bør der kun kræves betaling for de første 6 timers hjemmehjælp pr. uge. Er der altså tale om, at mennesker har et større plejebestand, har brug for mere hjælp, kommer de ikke til at betale for det. Det kan derfor ikke være rigtigt at sige,

at dette forslag skulle betyde, at der ville komme ekstra pres på plejehjemspladserne.

Jeg skal ikke gøre yderligere bemærkninger. Jeg skal naturligvis oplyse i udvalget, som jeg forstår det ønskes, hvordan hjemmehjælpsordningerne fungerer i kommunerne. Vi har indtryk af, at der er et stigende antal, der ønsker uddannelse som hjemmehjælpere, men vi ved også, at det visse steder kan være svært at få hjemmehjælp. Men at blande denne problematik ind i spørgsmålet, om dette tillæg skal ydes som en generel ydelse til alle over 80 år, kan jeg ikke finde rimeligt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om invalidepension m. v. (Forhøjelse af arbejdsgiverbidraget til invalideforsikringsfonden).

(Lovforslaget (nr. 76) findes i tillæg A. sp. 1537, fremsættelsen i tidenden sp. 1461).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Bundvad: Jeg kan om dette forslag kort sige, at vi finder det rimeligt, at arbejdsgivernes bidrag til invalideforsikringsfonden føres á jour. Om forhøjelsen fra 21 kr. til 31 kr. årlig pr. helårsarbejder er passende, kan vi jo se på i det sociale udvalg.

Da jeg var socialminister i 1967 og foreslog en tilsvarende forhøjelse af bidraget, var venstres og de konservatives ordførere ikke så lidt bekymrede på arbejdsgivernes vegne. Jeg vil gerne spørge, om de to partiers ordførere denne gang er mindre bekymrede. Det formoder jeg.

På socialdemokratiets vegne kan jeg anbefale forslaget, men tager forbehold over for beløbets størrelse.